

Angelique van Dongen

Geslepen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

PROLOOG

Zomer 2000

Julius stond vanaf de bar naar de dansvloer te kijken. Zijn vrienden stonden druk te kletsen om hem heen.

Hij had echter alleen oog voor Esmee, die zich met haar vriendinnen op de dansvloer aan het uitleven was. Hij hield haar nauwlettend in de gaten.

Esmee was zestien en was zich sterk bewust van de blikken die Julius haar zond.

Het zorgde ervoor dat ze zich nog intenser met de muziek liet meeslepen, dat ze nog uitdagender begon te bewegen.

Als je zou zeggen dat Esmee twintig was, zou je het ook geloven. Ze was een prachtige verschijning met haar slanke figuur en de vrouwelijke rondingen die prachtig tot hun recht kwamen in de kleding die ze vanavond droeg. En dan haar bruine, golvende lange haar dat met het ritme van de muziek mee bewoog. Ze gebruikte make-up, maar op een hele natuurlijke wijze.

De muziek stopte. De band laste een pauze in waar ze gebruik van maakte door naar het

toilet te lopen om zich op te frissen.

Ze liep zelfverzekerd van de dansvloer richting het toilet, met in haar kielzog twee van haar beste vriendinnen.

‘Zag je hoe Julius naar je stond te kijken?’ vroeg Sacha.

Esmee knikte. Natuurlijk wist ze het. Ze wist ook dat ze over een kwartier met hem had afgesproken om samen naar het strand te gaan, weg uit de drukte, weg van dit kinderlijke feest. Ze voelde zich te oud voor dit soort feestjes. Maar het was een prima dekmantel om naar toe te gaan en dan bij een vriendin te blijven slapen, zoals ze haar ouders wijsmaakte. Anders zou ze gebracht en opgehaald worden en daar zat je als zestienjarige niet op te wachten. Sacha was bereid te liegen voor haar, mochten de ouders van Esmee er ooit naar vragen.

Vanavond ging ze met Julius mee en zou met hem de nacht doorbrengen. Julius was acht jaar ouder dan Esmee. Hij verdiende goed, reed een luxe auto, verwendde Esmee met dure parfum, sieraden en uitstapjes. Ze wilde het voor geen goud missen.

Toch waren het niet dat soort dingen waardoor Esmee het zo te pakken had van hem. Ze was vanaf de eerste glimp die ze van hem had

opgevangen, stapelverliefd op hem. Het bewijs was voor haar geleverd; liefde op het eerste gezicht bestond.

Haar ouders waren schatten van mensen, maar Esmee dacht dat ze maar beter niet kon vertellen dat ze een vriend van acht jaar ouder had. Ze zouden zich meteen zorgen maken over haar studie en er op aandringen dat ze iemand van haar eigen leeftijd zou kiezen.

Esmee kletste met beide handen wat koud water in haar gezicht om af te koelen. Ze had het aardig warm gekregen van het dansen.

Ze keek op haar horloge, keek naar Sacha en maakte aanstalten om weer naar binnen te gaan. Julius zou in tussentijd met zijn auto een paar straten verderop wachten op haar.

‘Mochten mijn ouders je bellen, verzin een smoes en laat het me meteen weten, oké?’ vroeg Esmee aan Sacha.

‘Maak je geen zorgen, ga jij nu maar lekker genieten met Julius. Ik zorg ervoor dat niemand ergens achterkomt. In ruil daarvoor wil ik natuurlijk morgen wel alle sappige details, dat begrijp je, hè?’ lachte Sacha.

Ze liepen het damestoilet uit. Sacha voegde zich weer bij hun vrienden en Esmee liep naar de uitgang. Ze glipte weg, niemand had er erg in.

Snel liep ze de straat uit. Twee straten verder zag ze de auto van Julius staan. Haar hart maakte een sprongetje. Ze was blij hem zo te zien en de nacht met hem door te brengen. Ze had het zwaar te pakken van hem. Met vlugge pasjes liep ze richting zijn auto.

Nog vijftig meter, dan zou ze zich in zijn armen storten.

Opeens hoorde ze een portier dichtknallen en zag een hoogblonde vrouw van een jaar of dertig uit zijn auto komen. De vrouw was woedend.

‘Val toch neer jij, en al die vriendjes van je ook!’ schreeuwde ze hem toe.

Ze wilde een trap tegen de auto geven met haar naaldhakken, maar Duco, de vriend van Julius, was haar voor en pakte haar stevig vast. De vrouw bleef schreeuwen en gillen.

‘Hou je bek, stom wijf,’ siste Duco haar toe.

Esmee, die inmiddels voorzichtig dichterbij was gekomen, hield haar adem in.

Wat was dit nu? Ze bukte en verschool zich achter een zwarte auto.

Julius stapte uit en keek schichtig om zich heen. Hij knikte naar Duco en deed het achterportier open.

Duco sleurde de vrouw naar het portier en

probeerde haar op de achterbank te krijgen.

De vrouw trapte wild in het rond, verzette zich hevig. Uiteindelijk verloor ze de strijd door een flinke vuistslag midden in haar gezicht. Ze werd op de achterbank geduwd door Duco die daarna ook achterin sprong. Julius stapte achter het stuur, startte de auto en ging er met piepende banden vandoor.

Verbouwereerd bleef Esmee staan kijken. Ze begreep niets van wat ze net gezien had. Haar ogen vulden zich met tranen. Was dit de Julius waar ze zoveel om gaf? Deze kant kende ze niet van hem. En wat had die vrouw gedaan, dat ze zo behandeld werd?

Esmee moest zichzelf vasthouden aan een auto. Van schrik kon ze zich moeilijk staande houden en voelde zich duizelig en misselijk van angst.

Ze wist niet wat ze nu moest doen. De politie bellen en zeggen wat ze gezien had?

Ze wist het echt niet. Het liefst zou ze Julius bellen en vragen waar hij bleef. Dan maar eens kijken wat hij zou zeggen. Daarna kon ze altijd nog de politie inschakelen. Ze pakte haar mobiele telefoon uit haar tas en toetste zijn nummer in.

‘Met Julius,’ klonk het bars.

‘Julius, met Esmee. Waar ben je? Ik sta op je te wachten,’ zei ze.

Het koste haar veel moeite om haar stem normaal te laten klinken. Haar knieën begaven het bijna, maar ze moest zich groot houden.

‘Oh Esmee, ja, sorry dat ik er niet ben... Er is een spoedklus tussen gekomen, die per se nu af moet. Ik ga het dus niet meer halen vanavond,’ sprak hij op zachte toon. ‘Het spijt me, ik had me enorm verheugd op onze avond samen. Zullen we hem naar morgen verzetten?’

‘Nee,’ fluisterde Esmee. ‘Ik kan morgen niet, vannacht had ik iets geregeld, morgen lukt me dat niet.’

Ze was verbaasd over zichzelf. Ineens was niet meer de blonde vrouw belangrijk voor haar, maar haar eigen afspraak met hem.

‘Nou, dan spreken we elkaar van de week nog wel, ik moet nu snel verder, dag lieverd.’

Hij beëindigde het gesprek zonder haar nog de kans te geven iets terug te zeggen.

Ze haalde een paar keer diep adem, rechte haar rug en liep terug naar de discotheek waar ze net was geweest. Ze moest Sacha spreken.

Ze keek tussen de dansende menigte of ze haar vriendin kon ontdekken. Sacha zag Esmee staan en zag onmiddellijk dat er iets goed mis

was. Ze pakte haar tas, zei tegen de rest dat ze weg was en liep op haar vriendin af.

Buiten vertelde Esmee het hele verhaal aan haar vriendin.

Sacha zuchtte eens flink.

‘Esmee, het voelt niet goed. Je moet er mee naar de politie. Die kerel deugt niet. Hij heeft je gewoon ingepakt met zijn dure luchtjes, sieraden en mooie praatjes. Ik vertrouw hem vanaf dag een al niet.’

Esmee liet nu haar tranen de vrije loop. Ze voelde zich zo vreemd. Ze gaf zoveel om Julius dat ze echt pijn voelde bij het idee dat ze hem niet meer zou zien.

Toch zei haar verstand dat wat ze net had gezien niet klopte en dat ze er beter mee kon stoppen, voordat haar hetzelfde zou overkomen als de blonde vrouw.

Samen liepen ze richting Sacha’s huis. Ze waren beide stil.

Esmee’s gedachten werkten op volle toeren. Naar de politie gaan was geen optie vond ze. Ze was bang dat het uit zou komen dat zij degene was die de politie ingelicht had en daar zat ze niet op te wachten.

Nee, ze kon maar beter kappen met Julius en uit zijn web van allerlei duistere praktijken

blijven, hoeveel verdriet het haar ook zou kosten.

En haar geweten over wat er met die vrouw was gebeurd, bande ze uit haar hoofd, ze sloot er zich voor af. Als ze er niet aan dacht was het er ook niet, dacht ze.

2010

‘Esmee, ben je klaar?’ riep Bart voor de tweede keer. ‘We hadden al weg moeten zijn.’

Hij raakte licht geïrriteerd; zijn moeder zou niet blij zijn als ze weer als laatste aan kwamen zetten op het diner dat ze georganiseerd had voor zijn vaders verjaardag.

Esmee stond boven in hun slaapkamer en zuchtte eens diep. Vreselijk vond ze de etentjes bij Barts ouders. Zijn moeder stak haar afkeuring jegens haar niet onder stoelen of banken.

En dan Milan, de broer van Bart, die telkens weer een andere vriendin had, maar ook zijn ogen niet van Esmee af kon houden... Een glui-perd was hij. Bah, ze haatte dit soort feestjes.

Ze keek nog een keer in de spiegel, trok een pruillip tegen zichzelf en liep langzaam naar beneden.

Bart had de voordeur al open en liep naar de auto.

‘Heb jij aan een cadeau gedacht?’ vroeg Esmee.

‘Nee, dat zou jij toch regelen?’ antwoordde Bart met opgetrokken wenkbrauwen.